

Kulttuurinjanoa

Sanoiko joku, että Suomi on kulttuurivihamielinen maa? Toivottavasti ei, sillä se on täysin väärä käsitys. Suomalaiset ovat kiinnostuneita kulttuurista enemmän kuin mistään muusta asiasta maan päällä, tai ainakin Suomessa. Sen osoitti uuden kulttuuriministerin Tanja Karpelan ensimmäinen lehdistötilaisuus, jonne tungeksi eri arvioiden mukaan 69, 80 tai täydet sata toimittajaa. Kukaan ei tainnut ehtiä heitä siinä hulinassa tarkkaan laskea, mutta joka tapauksessa heitä oli niin paljon, että liikoja piti käännättää ovelta.

Korkeintaan koko hallituksen budjetti-infot ovat aiemmin saaneet läheskään samanlaisen yleisömenestyksen. Normaaleissa tiedotustilaisuuksissa on läsnä kourallinen toimittajia, pahimmassa tapauksessa vain STT:n päivystäjä, hänkin pakosta hakemassa paperit.

Mikä sitten ministeri Karpelan tiedottamisessa näin suuresti kiinnosti? Voi, monikin asia, onhan nimenomaan kulttuuri erityisen jännää. Niinkuin esimerkiksi tämä mikä se nyt on... niin, jakosuhdelaki. Sillä on jo niin kiihkeä nimikin, että tulee vaikka mitä mieleen.

Jakosuhdelakihan on juuri nyt siinä vaiheessa, että koordinoitu toteuttamistarve on väistämättä joutumassa valinkauhaan. Systemaattista yhteistyötavoitetta on ryhdyttävä organisoimaan viipymättä, muuten primaarit suunnittelustandardit hajafokusoituvat resurssivajeeseen pitkässä juoksussa.

Tai sitten arpajaislaki. Kukapa olisi uskonut, että hallitus on sitoutunut siihen! Se oli tosi skuuppi, uutispommi suorastaan. Tämän jälkeen meillä on oikeus odottaa, että arpajaisista tulee entistä parempia voittoja, tai jos ei tule, hallitus korvaa vahingot ja järjestää vielä kriisiapua päälle.

Aika jytyä tavaraa oli myös ministerin ilmoitus, että taide- ja taiteilijapoliittinen ohjelma on valtavan laaja kokonaisuus, josta periaatepäätös on nyt olemassa. Tässä kokonaisvaltaisessa ohjausjärjestelmässä on aika ottaa huomioon ydinosaaminen, synergia ja itseohjaavuus, jotta vertikaalinen johtamis- ja informaatiokombinaatio tuottaa optimoidun resurssien allokointitason.

Kieli pitkällä toimittajat odottivat myös ministeriön kantaa kulttuuripoliittiseen rahoitustavoitteeseen, mutta sitä ministeri ei vielä paljastanut. Tämä oli kieltämättä tiedotustilaisuuden ainoa pettymys, mutta ymmärrettävä sikäli, että eihän koko pajatsoa pidä tyhjentää yhdellä kertaa, jotta jää aiheita myös tulevaisuuden infoihin.

Kaiken kaikkiaan kulttuuriministerin ensimmäinen info osoitti kauniilla tavalla, kuinka syvää kulttuurinjano on kansamme keskuudessa. Eihän tiedotustilaisuuteen tulisi näin paljon toimittajia, elleivät he tietäisi, että tällä tiedolla on kysyntää ja että lehdet, joissa selostetaan jakosuhdelakia ja taidepoliittista ohjelmaa, suorastaan riistetään lehdenmyyjien käsistä.

